

De enunciatione finita & infinita. 249

CAP. VI.

DE

ENUNCIATIONE FINITA ET INFI- NITA.

I.

Praedicatis absolutis enunciationis simplicis anumeratur etiam hoc, quod est vel finita vel infinita.

2. Competit autem hoc praedicatum disjunctum enunciationi mediate, mediantibus scilicet terminis, nempe subjecto & praedicato, quibus immediate competit finitas & infinitas. Sicut igitur subjectum & praedicatum est vel finitum vel infinitum: Ita hoc ipsum competit, mediante subjecto & praedicato, ipsi etiam enunciationi, ut & haec sit vel finita vel infinita.

3. Enunciatio finita est, quae nec in subjecto, nec in praedicato negationem habet, quae immediate nomen, aut quod vice nominis est, afficiat, e.g. ignis est calidus, aqua est sicca.

Q5

4. Di-

*infini terminis, et enunciationis
implam adferendi. erit notis pro tanto
terminos infinitos et negativos
t; puer est non temperans
t; riam infinitam ex parte praedicali
oppositivem hanc faciat nega-
on est temperans. Cum autem
ntem, non justum, non man-
nam hanc & de negor, nec tem-
udicis habitu in dubium et im-
temperantem, injustum, imman-
virtutibus oppositor, ut aduersarij
jecto designant. Non itaq;
et hoc nascitur temperans ut
mpantia, nec habitu vitioso, inten-
tur hoc qui est non temperans,
ioni hominis immortalitatem con-
erunt idem ee cu eo; non posse
itag possunt sociari ita em.
- cluere:*